

„Найдене, бре! дѣ закарвашъ майка си?“
Найденъ са върналъ дома си и плаче,
че сж го оскърбили; а Хаджи Генчо са
разсърдилъ, като глиганъ. На други-
ятъ день той продалъ магарицата на ци-
ганете и купилъ магаре, ако и да изгу-
билъ цѣли триесетъ гроша. Когато сичко
било готово, то Хаджи Генчо казалъ Най-
дену: „Хайде сега, синко, възсѣдни ма-
гарето и премини по край къщата на дѣ-
да си Вѣлка; а ако дѣдо ти Вѣлко та
види и ако та попита: дѣ закарвашъ ба-
ща си, то му рѣчи: „Закарвамъ го при
жената ти.“ Хаджи Генчовиятъ синъ по-
слушалъ бащините си наставления, изпъл-
нилъ своите обязанности както трѣба, и
дѣдо Вѣлко никога вече са не шегувалъ
съ Хаджи Генча.

Ето защо Коприщенци яко-яко не оби-
чатъ да иматъ зимане-даване съ Хаджи
Генча; а дѣдата са боятъ отъ него, като
отъ чумата. Ако Хаджи Генчо види, че